

Arrest

nr. 136 618 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Grozny. Op 23/12/2009 bent u samen met uw echtgenote K. V. (...) (O.V. (...)) in België aangekomen. Op 24/12/2009 diende u samen met uw vrouw een eerste asielaanvraag in. Het CGVS nam op 11/07/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. U noch uw vrouw zijn sedert jullie eerste asielaanvraag nooit naar jullie land van herkomst teruggekeerd. Op 11/12/2012, 20/02/2013, 11/04/2013, en 30/07/2013 dienden u en uw vrouw respectievelijk een tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag in. Telkens werden deze aanvragen afgesloten door de DVZ met een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Op 26/08/2013, 25/07/2014, en 01/10/2014 dienden u en uw vrouw respectievelijk

een zesde, zevende en achtste asielaanvraag in. Deze aanvragen werden telkens door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Op 27/10/2014 vroegen u en uw vrouw voor de negende maal asiel aan in België. U verklaart dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U legt een originele oproepingsbrief voor waaruit blijkt dat u zich moet aanbieden bij de politie als getuige. U heeft via kennissen gehoord dat een andere gemeenschappelijke kennis opgepakt is. U denkt dat u in die zaak als getuige moet dienen. U herhaalt wat u in het verleden heeft gezegd; als u zou getuigen tegen deze persoon riskeert u gevaar langs de kant, langs de kant van de rebellen. Maar indien u niet zou getuigen zal u door de politie opgesloten worden. U legt verder ter ondersteuning van uw huidige aanvraag de originele nationale paspoorten van u en uw vrouw neer. Deze waren achtergebleven bij een dorpsgenoot die in Polen verblijft. U was bang gerepatriëerd te worden en heeft ze daarom niet eerder voorgelegd. Uw vrouw stelt dat dit bewijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Indien u immers van plan zou zijn om terug te keren zou u uw intern paspoort niet voorleggen. Uit uw intern paspoort blijkt ook dat er u op 04/12/2009 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U heeft dit reispas tegen betaling verkregen maar uw vrouw was hiervan niet op de hoogte. U legt verder een brief van een dorpsgenoot voor die in België verblijft en uw verhaal kan bevestigen. In de brief bevestigt hij dat jullie teipgenoten zijn, dat jullie in dezelfde straat woonden, en dat u problemen kende.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien oordeelde de DVZ inzake de daaropvolgende vier aanvragen die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielaanvraag, telkenmale dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zodoende werden uw tweede, derde, vierde en vijfde aanvraag niet in aanmerking gekomen door de DVZ. Naar aanleiding van uw zesde, zevende en achtste asielaanvraag, die u eveneens inhoudelijk verbond aan uw eerste aanvraag, nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag, daar er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door u werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U tekende hiertegen geen annulatieberoep aan bij de RVV binnen de wettelijk voorziene termijn en u voert in het kader van onderhavige negende aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft uw huidige asielaanvraag dient immers te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, nl. u denkt dat u zich moet aanbieden bij de politie als getuige tegen een opgepakte rebel, als u zou getuigen tegen deze persoon riskeert u gevaar langs de kant van de rebellen maar indien u niet zou getuigen zal u door de politie opgesloten worden, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, m.n. enerzijds zal u problemen kennen met rebellen indien u zou samenwerken met de politie, en anderzijds zal de politie u viseren indien u niet met hen samenwerkt. Er moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt (de politieconvocatie) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd in het kader van uw vorige aanvraag, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten uit de Noordelijke Kaukasus bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ook moet worden opgemerkt dat uit deze convocatie louter blijkt dat u in hoedanigheid van getuige wordt opgeroepen, maar de convocatie levert geen gegevens in welke zaak u als getuige wordt opgeroepen en staat dus uw beweringen hieromtrent niet. Ook blijkt uit uw verklaringen (9de AA DVZ verklaring meervoudige aanvraag pt. 17) dat u via kennissen heeft vernomen dat een andere gemeenschappelijke kennis is opgepakt en dat u denkt dat u in deze zaak als getuige moet dienen. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat indien daadwerkelijk een gemeenschappelijke kennis van u zou zijn opgepakt, u dit met overtuigende bewijsstukken zou kunnen aantonen. Een dergelijke loutere bewering is gemakkelijk en kan bezwaarlijk beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Hoe dan ook, wat de convocatie betreft moet worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

De originele nationale paspoorten van u en uw vrouw bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De verklaring van uw vrouw (9de AA vrouw DVZ verklaring meervoudige aanvraag pt. 17) dat dit bewijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, want immers, indien u van plan zou zijn om terug te keren zou u uw intern paspoort niet voorleggen, is een loutere bewering en mist objectieve grondslag. Wat uw bewering betreft (9de AA DVZ verklaring meervoudige aanvraag pt. 17) dat u op 04/12/2009 een reispas heeft bekomen tegen betaling, moet worden opgemerkt dat dit louter een post-factum verklaring is. Het argument dat het paspoort tegen betaling zou zijn verkregen, doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat u zich heeft gericht tot uw nationale autoriteiten, en dit onder eigen naam. Of dit nu gebeurd is via de officiële procedure of via een "nietofficiële" procedure tegen betaling, de vaststelling blijft niettemin dat het paspoort u werd uitgereikt door de nationale autoriteiten waarvoor u beweert een vrees te koesteren. De conclusie blijft dat het niet geloofwaardig is dat u na het uitbreken van uw problemen een dergelijk risico zou nemen door zich tot diezelfde autoriteiten te wenden als diegene die u viseerden.

De schriftelijke verklaring van uw dorpsgenoot uit Tsjetsjenië die nu in België verblijft kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. Het feit dat u hem aanprijst als contactpersoon die uw verhaal zou kunnen bevestigen, verandert niets aan het gegeven dat verklaringen van deze persoon in se geen objectieve bewijskracht kunnen hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag dd. 28/10/2014, onveranderd blijft (zie de informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd in het kader van uw vorige aanvraag).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts roept zij de schending in van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 24 december 2009 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2011 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Tsjetsjenië onder meer omwille van verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vrouw, een tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, het gebrek aan interesse in hoofde van verzoekende partij in de nasleep van de door haar ingeroepen feiten en in de kern van haar problemen en de vaststelling dat verzoekende partij zich nog tweemaal tot de Russische autoriteiten heeft gewend. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 69 017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2011. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. De tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag van respectievelijk 11 december 2012, 20 februari 2013, 11 april 2013 en 30 juli 2013 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een

weigering tot inoverwegingname. De zesde, zevende en achtste asielaanvraag van respectievelijk 26 augustus 2013, 25 juli 2014 en 1 oktober 2014 werden door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar negende asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvragen, meer bepaald haar problemen met de Russische autoriteiten omdat zij ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij rebellen. Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag worden door verzoekende partij een originele convocatiebrieven, de originele nationale paspoorten van haar en haar vrouw en een brief van een dorpsgenoot die in België verblijft, neergelegd.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat zij slechts één keer een asielprocedure ten gronde doorliep waarbij haar asielaanvraag wegens ongeloofwaardigheid werd afgewezen vooral wegens tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar vrouw en tussen haar opeenvolgende verklaringen, terwijl evenwel rekening had gehouden moeten worden met de moeilijke omstandigheden waarin verzoekende partij en haar vrouw zich bevonden, met name was hun zoontje zwaar ziek en kende haar vrouw een moeilijke zwangerschap, en met het gegeven dat haar vrouw niet op de hoogte was van alle details, en dat de verwijzing naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas in het kader van hun asielprocedure derhalve geen afdoend motief is, wijst de Raad erop dat, daar waar verzoekende partij in huidig verzoekschrift de argumenten overneemt die reeds werden aangevoerd voor de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag, de Raad bij arrest van 21 oktober 2011 reeds geantwoord heeft op de argumenten van verzoekende partij ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden, in het bijzonder de opmerking van verzoekende partij dat haar echtgenote niet van alles op de hoogte was en de verwijzing naar de moeilijke omstandigheden waarin zij zich bevonden (administratief dossier, stuk 2A). De Raad herhaalt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden door de Raad in het kader van de eerste asielprocedure van verzoekende partij zijn *in casu* dan ook niet dienend nu geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet worden aangevoerd. Verder benadrukt de Raad dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het beroep van verzoekende partij en haar vrouw tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De tweede, derde, vierde en vijfde asielaanvraag van verzoekende partij en haar vrouw werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De zesde, zevende en achtste asielaanvraag van verzoekende partij en haar

vrouw werden niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt vermogen de verklaringen van verzoekende partij en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat haar huidige asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen omdat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door haar zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt *“terwijl echter de drempel die gesteld wordt door artikel 57/6/2 een minimumdrempel is die zich nog niet uitspreekt over de definitieve beoordeling maar die a priori en zonder enig onderzoek moet toelaten te stellen dat er geen nieuw element aan de orde is”* en terwijl *in casu* door verzoekende partij originele stukken werden voorgelegd, waaronder een convocatie van de politie, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit desbetreffend artikel niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze elementen.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat de door haar aangebrachte convocatie een belangrijke aanwijzing is in verband met haar problemen met de Russische autoriteiten en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij *“zich verschuilt achter het excuus van corruptie, om zonder enig bijkomend gehoor en/of onderzoek een origineel stuk zonder meer van de hand te wijzen”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat de neergelegde convocatie onvoldoende waarborgen biedt inzake authenticiteit. In de bestreden beslissing wordt duidelijk toegelicht op welke gronden verwerende partij tot haar besluit komt. Aan desbetreffend stuk, dat gelet op voorgaande vaststellingen geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, dient dan ook iedere bewijswaarde te worden ontzegd. Bovendien werd door verwerende partij tevens opgemerkt dat uit de convocatie louter blijkt dat verzoekende partij in hoedanigheid van getuige wordt opgeroepen, maar evenwel geen gegevens levert in welke zaak zij als getuige wordt opgeroepen en dus haar beweringen hieromtrent niet staft. Ten slotte benadrukt de Raad in dit verband nog, zoals ook terecht door verwerende partij werd opgemerkt, dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daar waar verzoekende partij benadrukt dat zij een getuigenis heeft bijgebracht van haar dorpsgenoot uit Tsjetsjenië die nu in België verblijft, hetgeen volgens haar des te meer een reden is om de door haar beweerde problemen te onderzoeken en desgevallend de getuige op te roepen, wijst de Raad erop dat door verwerende partij betreffende de schriftelijke verklaring van de dorpsgenoot van verzoekende partij terecht het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing: *“De schriftelijke verklaring van uw dorpsgenoot uit Tsjetsjenië die nu in België verblijft kan bezwaarlijk als een bron van objectieve informatie worden beschouwd. Het feit dat u hem aanprijst als contactpersoon die uw verhaal zou kunnen bevestigen, verandert niets aan het gegeven dat verklaringen van deze persoon in se geen objectieve bewijskracht kunnen hebben.”* Verzoekende partij weerlegt deze motivering van gebrek aan objectieve bewijskracht niet door de loutere verwijzing naar de getuige waarover zij beschikt.

Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij omtrent de door verzoekende partij neergelegde originele nationale paspoorten van haar en haar vrouw het volgende motiveert in de bestreden beslissing: *“De originele nationale paspoorten van u en uw vrouw bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.”*

De verklaring van uw vrouw (9de AA vrouw DVZ verklaring meervoudige aanvraag pt. 17) dat dit bewijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, want immers, indien u van plan zou zijn om terug te keren zou u uw intern paspoort niet voorleggen, is een loutere bewering en mist objectieve grondslag. Wat uw bewering betreft (9de AA DVZ verklaring meervoudige aanvraag pt. 17) dat u op 04/12/2009 een reispas heeft bekomen tegen betaling, moet worden opgemerkt dat dit louter een post-factum verklaring is. Het argument dat het paspoort tegen betaling zou zijn verkregen, doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat u zich heeft gericht tot uw nationale autoriteiten, en dit onder eigen naam. Of dit nu gebeurd is via de officiële procedure of via een "nietofficiële" procedure tegen betaling, de vaststelling blijft niettemin dat het paspoort u werd uitgereikt door de nationale autoriteiten waarvoor u beweert een vrees te koesteren. De conclusie blijft dat het niet geloofwaardig is dat u na het uitbreken van uw problemen een dergelijk risico zou nemen door zich tot diezelfde autoriteiten te wenden als diegene die u viseerden.". Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend in haar verzoekschrift tot het stellen dat "ook het neerleggen van de nationale paspoorten een nieuw belangrijk gegeven (is) omdat een aantal gegevens erin kunnen bijdragen tot het afstellen van de beoordeling van de geloofwaardigheid van eerdere en actuele verklaringen.".

Verzoekende partij laat evenwel na te preciseren om welke gegevens het precies gaat. Dergelijk verweer volstaat dan ook niet om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op voorgaande wijze in gebreke blijft.

Daar waar verzoekende partij benadrukt dat haar asielrelaas plausibel is gelet op haar afkomst uit Achkoy-Martani, een bakermat van de rebellen, en gezien uit het rapport dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) de voortdurende vervolging van personen met vermeende of reële banden met (vermeende) rebellen blijkt, waarvan overigens ook verwerende partij op de hoogte is, wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie omtrent de situatie in het land van herkomst de kans van verzoekende partij niet aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Immers volstaat een dergelijke verwijzing niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, in gebreke blijft.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT